

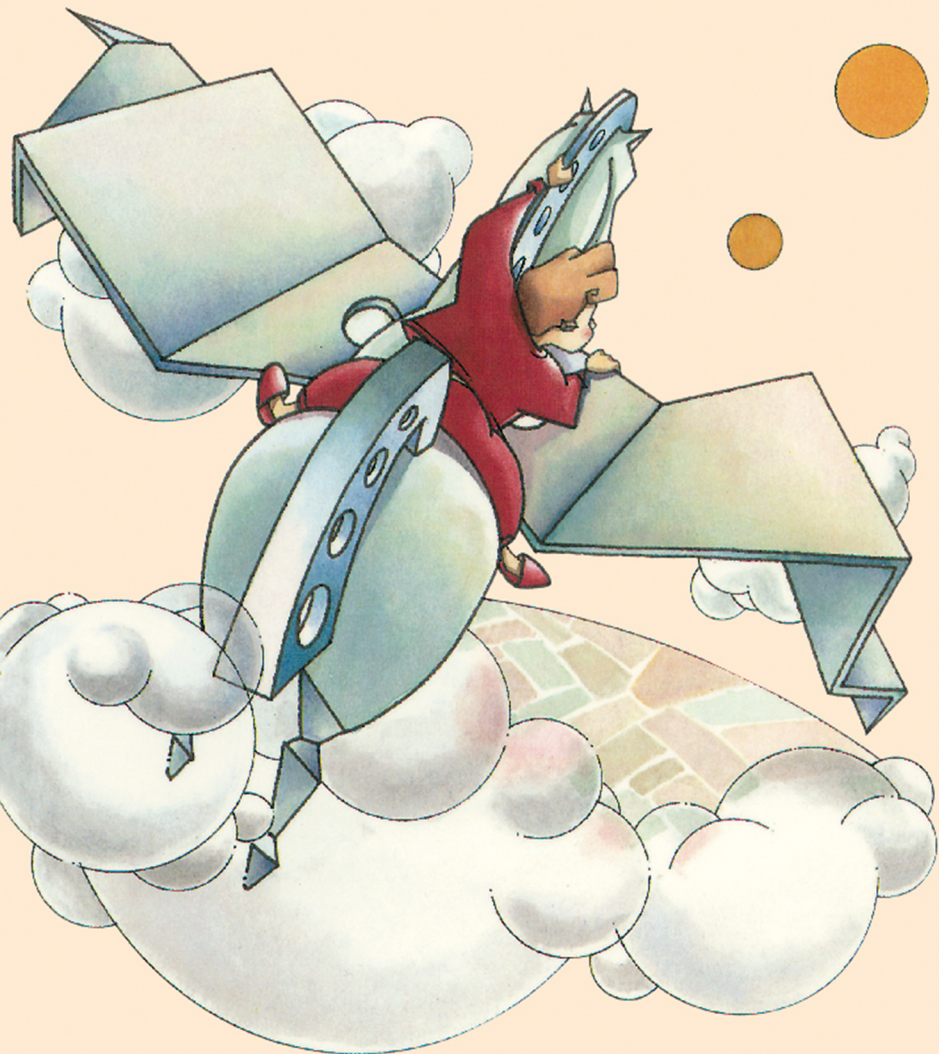
EL MICALET GALÀCTIC

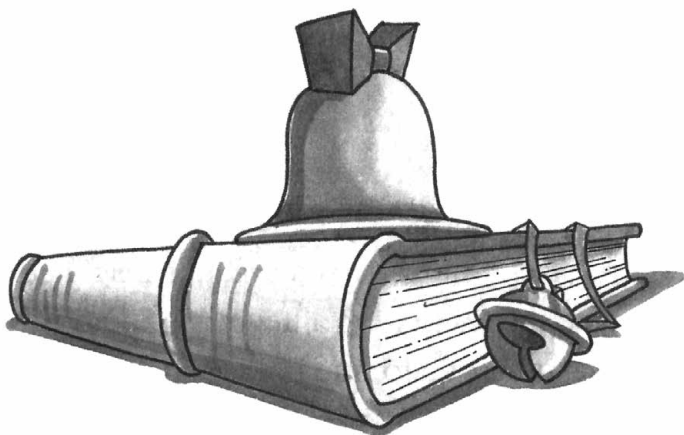

El país dels dos sols

Ramon Guillem

Dibuixos de Rosanna Crespo i Quique Soler

1

—¡Toc, toc, toc! —era el repic d'una porta colpejada amb insistència—. ¡Jordi, Jordi! —deia una enutjada veu de mare— ¿Com va això? ¡Fes el favor de deixar el llibre que lliges i banya't d'una vegada, que avui t'has de gitar prompte!

—¡Ja va, mare, la banyera encara està omplint-se! ¡Quina llanda! —digué per a ell

mateix— ¡Que pesats són els majors amb això de banyar-se! Ja sé, obriré l'aixeta només un poquet perquè tarde més a omplir-se.

Assegut en un tamboret, amb el llibre entre les cames, Jordi llegia un vell conte d'Andersen que parlava d'un ànec lleig, i com sempre que es posava a llegir, s'oblidava per complet de tot allò que l'envoltava. Mentrestant, la banyera, amb el soroll monòton d'un rajolí minúscul, lentament, molt lentament, s'omplia...

Tenia el cor tan robat per la lectura que quan, al conte, la mare ànega ensenyava a nadar la seua família d'aneguets, llançant-se ella la primera a l'aigua: «¡¡XAF!!», Jordi exclamà:

—¡Caram, quin capbussó! ¡Si diria que fins i tot m'ha esguitat! Fins i tot els fulls del llibre semblen una miqueta mullats.

De sobte, però, una veueta va fer que alçara el cap.

—¡Auxili, auxili! ¡Ajudeu-me, per favor!

Dins la banyera, un homenet que cabia perfectament al palmell de la mà, s'agitava nerviosament, com si s'ofegara.

Jordi, sense acabar de creure's el que veia, talment de pedra, no era capaç de moure ni un dit per ajudar-lo.

—¡Ajudeu-me, ai, glub, glub...! —ja el nan havia començat a engolir aigua.

A la fi, reaccionant, Jordi es va decidir i, posant la mà dins l'aigua, va agafar el nan d'un braç i el va deixar a terra.

—...Ai, una miqueta més i m'hauria ofegat. Però, home, ¿a què esperaves? ¿no em senties o què? ¡Senyor, senyor, aquests xicots d'avui dia són molt, però que molt despistats! —deia el nan com si no res.

—Però, però... —no encertava Jordi a nugar les paraules—, però, ¿tu qui ets? ¿I d'on ixes? No havia vist mai un homenet com tu.

—Home, és clar, perquè sempre he viscut amagat a la vista de tots. T'ho explicaré: jo sóc un nan bufanúvols i he vingut ací perquè volia parlar amb tu.

—¿Amb mi? ¿I per què precisament amb mi?

—Veuràs, necessite ajuda, i només un xiquet espavilat i que, al mateix temps, crega en el món dels somnis pot ajudar-me. Et mirava des de darrere d'aquells flascons de perfum que hi ha al damunt de l'estant, quan m'he esvarat i he caigut a la banyera.

—¡Ah, de manera que m'espiaaves! Això no em sembla... —però uns passos al corredor tallaren la conversa i, de nou, s'escoltaren els colps a la porta: —¡Toc, toc, toc!

—Jordi, ¿ja t'has posat a l'aigua?

—Sí, mare, ¿és que no em sents? —Jordi clapotejava amb les mans per fer-li creure que es trobava allí dins.

—¡Ah! —digué sa mare, quasi convençuda, i se'n va anar. Això sí, abans va afegir: —¡A veure si et llares bé! —coses de mare, ja se sap.

—¡Ui, ui, m'havia espantat! —digué el nan, i treia el cap de darrere de la pica on havia corregut a amagar-se només sentir els sorolls tan propet—. Està vist que avui no guanye per a sobresalts.

—Bé, ja ha passat el perill. ¿Em contaràs ara la teua història?

—Espera't, espera't que em tranquil·litze... Va, seu al tamboret i disposa't a escoltar-me: com ja t'he dit abans, jo sóc un nan bufanúvols, un dels nans encarregats de curar els mals i tristeses de les persones, bufant i bufant, perquè s'allunyen els seus maldecaps, que se'n van en nuvolets que no es veuen i no tornen mai més. A mi em diuen Bufacampanes perquè, a més de bufar els núvols, amb el meu alé espente les campanes perquè repiquen d'ale-

gria i festa i, en sentir-les, la gent estiga ben contenta. Però, des de fa poc, no puc ocupar-me de la meua faena. Estic molt trist i, si la meua tristesa no se'n va, jo no puc fer que se'n vagen les tristeses dels homes.

Ara el nan parlava quasi amb un filet de veu, pareixia a punt d'esclatar en un plor. De fet, Jordi pensà donar-li uns colpets a l'esquena, però s'ho va pensar millor: ¡qui sap, si l'enfonsaria sense voler-ho!

—Al jardí de ma casa —va continuar parlant Bufacampanes— hi havia una rosa molt bonica, blava com el cel. És la rosa que em va donar el Gran Cap dels Nans Bufanúvols perquè complira la meua missió i que dóna als nans la força i la velocitat necessàries, ja que nosaltres, ¿saps?, viatgem sense descans per tot el món, de dalt a baix, de baix a dalt, i sense ella perdem les nostres qualitats.

—¿I com la vas perdre? —volgué saber Jordi.

—¡Ai!, el bruixot Macrobi se la va endur per fer un dels seus encantaments, i ja no n'he sabut més.

—¡Hauries d'anar a recuperar la teua rosa!

—Sí, però això no pot ser... Si un de nosaltres perd la rosa blava no pot recuperar-la ell mateix. La nostra tristesa no podem llevar-nos-la nosaltres. Hem de buscar ajuda en els xiquets, perquè vosaltres precisament encara no teniu els problemes de la gent major. Per això he vingut a buscar-te.

El xiquet, després d'escoltar amb atenció les paraules del nan bufanúvols, va decidir ajudar-lo. Així, de pas, es digué, correria aventures. Dins del reduït espai de la cambra de bany, Bufacampanes feia tants i tants bots d'alegria que Jordi no podia seguir-lo amb la vista.

—¡Està-te quiet, que em mareges! — hagué d'exclamar.

—Ui, ui, perdona... ¡estic tan content!
Bé, és cosa de no perdre el temps. Segueix-me i veuràs on visc.

Molt calladets, a poc a poc, s'abocaren a la porta per veure si la mare no hi era; de puntetes eixiren del bany, mentre Jordi, darrere els apressats passos del nan, no deixava de preguntar-se on redimonis el duia. Després de travessar el corredor, el nan va espentar una porta.

—¡Però si aquesta és la meua habitació!
—va cridar Jordi.

—Sí, és el lloc on es troba ma casa. Si no l'has vista mai és perquè és invisible, encara que totes les nits l'has tinguda molt a prop de tu. Ara sí que la veuràs, però és només perquè vas amb mi.

I fent un bot va pujar al llit. Va apartar el coixí, i allí darrere va aparéixer una petita porta. Les cantonades de la porteta eren de plata, i les tatxes semblaven d'or, però el forat

del pany quasi quasi no es veia. ¡Com deu ser la clau d'aquesta porta!, va pensar Jordi.

—¡Au, que se'ns fa tard! —deia el nan, sense adonar-se de la cara d'encantament del xiquet.

—Sí, home, ¿i com vols que passe per una porta tant menuda?

—Ah, no ho havia pensat —digué Bufacampanes—. Bé, això no és cap problema. Només has de repetir les paraules que jo et diga. Has de dir, fixa't bé, no t'equivoques:

Porta, porteta

fes-me d'alçària xicoteta

Encara no havia acabat de dir-ho quan es va fer xicotet xicotet com el nan i, així, ja no hi havia un, sinó dos nans.

—Ara ja pots passar, sigues benvingut —va dir Bufacampanes, amb molta cerimònia, i amb una llarga reverència, alhora que li obria la porta.